

Családommal többször is felajánlottuk, hogy a templomból – kocsival – hazavisszük. Géza bácsi, Kati nénivel együtt sokszor kikoszorazott minket, mondván, köszönjük, de mi inkább sétálunk. Egy hideg téli napon mégis sikerült elvinnünk őket. Akkor behívtak, kicsit beszélgettünk. Megmutatta a könyvtárát, azokat a könyveit, melyeket írt, és akkor is kaptunk ajándékot... Őt nem lehetett felülmúlni szeretetben, figyelmességben.

Idén március elején, egyik reggel a rendelőintézet folyosóján várakozott, a tőle megszokott türelemmel. Azt gondoltam, csak valami vizsgálatra vár. Vasárnap a szentmisén tudtam meg, hogy „kivizsgálásra” befektették. A következő hetem zsúfolt volt, meg is felejtkeztem róla, amikor ismét eljött a vasárnap. Ekkor az ő távolléte miatt nem volt gyóntató a Kertvárosban. A mise végén megkérdeztem Laci atyától, hol fekszik Géza bácsi. Másnap reggel azonnal őhöz mentem. Megismert, a kézfogás után megáldott, keresztet rajzolt a homlokomra, ami nagyon meghatott és fontos volt nekem, hiszen ez a mi családjában is szokás. Boldog voltam, hogy az ő áldásával kezdek a munkámat, és nagyon hálás voltam ezért a Jó Istennek. Minden nap adott áldást, nem felejtette el.

Mindig örült, amikor mentem. Beszélgettünk egy keveset, megittam, segítettem, amiben lehetett. Nem volt fájdalma, nem panaszkodott, csupán egy dolgot említett: „Nem engedtek ki vasárnap, pedig ki akartam menni gyóntatni! Csak arra az időre... visszajöttem volna.”

Visszafektettem, betakartam, majd ennyit mondott: „Tudja csak egy baj van, az a kilencven év!” Elmenőben megnéztem a leleteit. Akkor döbbsentem rá, hogy elég nagy a baj: a vese alig működik, a szív is gyenge, bár volt javulás a bejövételhez képest, úgy éreztem, ez már nem lesz elég a felépüléshez.

Szerdán reggel is Géza bácsinál kezdtem. Jobban volt, és készült haza, várta a napot... Arról mesélt nekem, hogy szeretné megérni augusztusban házasságkötésüknek és pappá szentelésének 60. évfordulóját. Ekkor felvillant bennem egy kép: az egyházközség nagytermében valami közelmúltbeli ünnepen, talán éppen a névnapján köszöntöttük, amikor így szólt: „Én már mindent megkaptam az Istentől, csak egyetlen kérésem van még, a jó halál.” Csütörtökön Budapesten voltam, így csak pénteken mehettem hozzá. Akkor már kifejezetten gyengébb volt, mégis reménykedett. Mivel a légzése romlott, nem engedték haza. Megígértem Kati néninek, hogy szombaton reggel is bejövök látogatni.

A fél nyolcas reggeli szentmisét a Társszékesegyházban érte ajánlottam fel. Később tudtam meg, hogy ugyanebben az időben Obbágy atya is éppen liturgiát végzett, és Géza bácsiért imádkozott. Ezekben a percekben, hét óra ötvenkor, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepének vigiliáján bocsátotta el az Úr az ő szolgáját, és vitte az Örök Hazába, „ahol nincs fájdalom, sem aggodás, sem sóhaj, csak végtelen élet.” Csendesesen elaludt. Valami különös „fájó-öröm” lett úrrá rajtam: Géza bácsi nagyon fog hiányozni nekünk, de meghallgatta az Úr imáinkat, megkapta a jó halál kegyelmét. Mivel senki sem zavart minket, öten körülvettük az ágyat, és Obbágy atya vezetésével, hangosan elmondtuk liturgiánk gyönyörű imáit. Fáradt teste megkapta a papi áldást. Nyugodjon békében!

A KERTVÁROSI
GÖRÖGKATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

LEGYÉZŐ

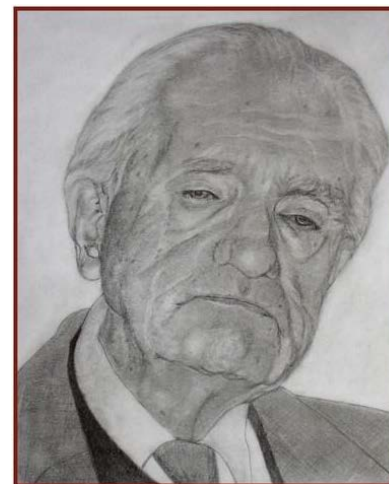
KÜLÖNSZÁM BÉKÉS GÉZA ATYA EMLÉKÉRE

SZÁZ ÉVE SZÜLETETT BÉKÉS GÉZA

Születésének 100., pappá szentelésének 70., halálának 10. évfordulóján hálás szeretettel emlékezünk Dr. Békés Géza atyára, Géza bácsira, egyházközségünk volt gyóntató papjára.

Békés Géza 1917. szeptember 26-án született a Zemplén vármegyei Nagyléte, a Bedő, a Lis, a Kálmánházi és Községek parókusa után újraszervezője lett a Kákézi munkáját közösségünk megközelítő tevékeni szolgálatát, mely- lsten- és embersze- talható volt, különö- vek. Tanácsaiban zott humánuma, hu-

Dr. Békés Géza
(1917-2007)

május 26-án szüle- megyei Varannón. A nyírszölösi, a nyírpi- a nyírtéti egyház- volt. A rendszervál- zója és országos LOT-nak. Börtönle- vetően kertvárosi becsült nyugdíjas kenkedett. Gyónta- ben személyes hite, retete is megtapas- sen értékelték a hí- mindig megmutatko- mora, bölcsessége.

AZ „ARANYCSAPAT” TAGJA VOLT

Dr. Véghseő Tamás nyírszölösi parókus, főiskolai rektor írása

A Békés Géza atya által megszervezett nyírszölösi egyházközség paróku- saként szeretettel köszöntöm az imádságos megemlékezésre egybegyűlteket! A kertvárosi templomban felhangzó imákhoz és megemlékezésekhez a mai vasárnapon elsőáldozást ünneplő nyírszölösi hívek is örömmel csatlakoznak.

Templomi közösségünk tagjai közül már csak a legidősebbeknek lehetnek személyes emlékei az 1951 és 1960 között Nyírszőlősen szolgált Géza bácsiról. Azt viszont a legfiatalabbak is tudják, hogy semmilyen közösség, így templomi közösség sem születik egyik napról a másikra. Hogy a mai napon boldogan nézhessünk végig az elsőáldozáshoz járuló gyermekeken és az ünnepi Szent Liturgián részt vevő családokon, ahhoz szükség volt korábbi évtizedek buzgó lelkipásztoraira is, akik a maguk idejére rendelt feladatokat az adott kor körülményei között tisztességgel és áldozatkészséggel végezték el.

Békés Géza bácsi különösen is fontos feladatot kapott és vállalt egyházközségünk történetében. Fiatal papként, de már egy emberéletre elegendő tapasztalattal érkezett 1951-ben Nyírszőlőstre. Főpásztorától azt a feladatot kapta, hogy az addig Kótaj filiájaként működő közösséget szervezze önálló parókiává. Közismert, hogy az 1950-es évek egyáltalán nem kedveztek az ilyen feladatoknak. Géza bácsi személyes életében is megtapasztalta, milyen erők támadtak akkor az egyházra. Nyírszőlőstre egy koncepciós perből és kéthónapos vizsgálati fogságból „érkezett”, mellyel a rettegett Államvédelmi Hatóság lelkipásztori buzgóságát akarta megtörni, szívébe és lelkébe félelmet és kishitűséget erőszakolni.

Nem sikerült.

Géza bácsi Isten segítségével legyőzte ezt az erőszakos kísérletet és azokhoz a papokhoz csatlakozott, akik a nehéz időkben - vállalva minden nehézséget és hátrányt – „átmentették” egyházközségeinket a nyugalmasabb időkre. Meggyőződésem, hogy a görögkatolikus egyháztörténetírás hamarosan felismeri és megörökíti ennek a papi nemzedéknek a jelentőségét és érdemeit. Személy szerint nem tartom túlzásnak "arany nemzedéknek" nevezni ezt a papi generációt. Ahogyan az ötvenes évek labdarúgásának megvolt az aranycsapata, melynek játékosait mind a mai napig példaként lehet a fiatalok elé állítani, úgy egyházunknak is volt egy olyan papi nemzedéke, melynek bőven voltak példás papi életet élő és példás lelkipásztori szolgálatot végző tagjai.

Géza bácsi a rá jellemző aprólékos és lelkiismeretes munkával vette számba a nyírszőlői egyházközség híveit, ingatlanjait és ingóságait. Az általa készített feljegyzések, számadások, leltárak, tervek ma is megvannak és igényességről és tettekre-készségéről árulkodnak. Az a tény, hogy mindenből kevés állt a rendelkezésére, nem szegte kedvét attól, hogy Nyírszőlőst a filiális létből önálló egyházközséggé fejlessze. A rideg számokat és a konkrét lehetőségeket tekintve ebbe a munkába bele se lett volna szabad fognia. De Géza bácsi az Úr Jézus szolgálatába nem azért szegődött, hogy a „kevés” elriassa vagy kedvét szegje.

Gyarapodó családjával szerény körülmények között élve kezdte el és fejezte be először a parókia-építést, majd ezt követően a templom felújítását. Szervezőlelkészként olyan években küzdött meg a hívekért, amikor hatalmas erők próbálták az embereket eltéríteni hittől és egyháztól egyaránt. Az egyházzrombolás éveiben megvetette egy egyházközség alapjait és megtartotta azokat a híveket és családokat, aki évtizedeken át az egyházközség magját alkották.

Neki és nekik köszönhető az, hogy utóbbi évtizedekben Nyírszőlőstre költöző görögkatolikus családoknak volt hová menniük, volt mihez, kihez csatlakozniuk. Születésének 100. és pappá szentelésének 70. évfordulóján hálás szeretettel emlékezünk Géza bácsira a nyírszőlői templomban is, és megköszönjük Emberszerető Istenünknek, hogy őt küldte el ebbe a közösségbe akkor, amikor a közösségnek őrá volt szüksége. Legyen áldott az emléke!
Dicsőség Jézus Krisztusnak!

Dr. Véghseő Tamás

* * *

A Mindeneket Mélységes Bölcsességgel Intéző...

(Dr. Békés Géza emlékére – Dr. Gyulainé Dr. Orosz Márta)

Békés Géza bácsit pár éve ismertem meg, a Kertvárosi Egyházközség nyugalmazott papjaként. Ritkuló fehér haja, szikár alkata apósomat idézte, különösen oltárszolgálatában. – Kicsit hasonlít Nagyapára – mondtam a gyerekeknek, akik sajnos már nem ismerhették görög pap nagyapjukat.

Néhány évvel ezelőtt reggelente – télen kalapban és mindig aktatáskával – jött a korai szentmisére a Társszékesegyházba. Mélyen meghajolt az Oltáriszentség előtt, majd az egyik középső padban térdre borulva hosszan imádkozott. Ennek sokszor voltam szemtanúja. Egyszer meg is kérdeztem tőle, miért jön ennyire korán, hiszen már nyugdíjas, pihenhetne. Fiatalos természetességgel válaszolta: „Tudja, én korán kelek, gyalog járok, és mielőtt a börtönlelkészi munkámat elkezdem, mindig betérek az én Uramhoz.”

Nagyon szerette a börtönpásztorációt. Szívvel-lélekkel végezte. Mindent megtett az ott tartózkodó rabizottakért. A sok felajánlott ima és papi szolgálat mellett minden „apróságot” elintézett a raboknak, amire megkérték: levél- vagy csomagfeladást, a család értesítését és Isten a tudója, hogy még mennyi mindent. A börtönparancsnok (aki nem tudta, hogy ismerjük Géza Bácsit) egyszer – egy hivatalos fogadáson – beszélgetés közben ezt mondta a férjemnek: „Az a pap többet tesz és többet ér nekem, mint öt nevelőtiszt.” Valahogy különösen vonzódott a kitaláltakhoz, a szegényekhez. A hajléktalanokat is istápolta.

Két évvel ezelőtt a bőrgyógyászatban feküdt, ahol többször meglátogattam. Türelemmel viselte a fájdalmakat, a kellemetlen kezeléseket. Ott is sokat beszélgettünk, mesélt a múltjáról, a családjáról, egyházunkról, majd megajándékozott életrajzi regényével. Nagy élvezettel olvastam a gyermekkoráról, kissé megkésztet, de annál nagyobb hivatástudatáról, papi szolgálatának megpróbáltatásairól. Gördülékeny stílusa magával ragadott, elgondolkoztatott, és a papi hivatásokért mondott imára készített.

Mindig szerették a kórházban. Sohasem volt bőbeszédű, panaszkodó, vagy kritikus. Bár élénken figyelt mindent és mindenkit, volt véleménye a körülötte történekről, mindig megértette az ápolók túlterheltségét, az orvosok szűkszárvúságát, a betegársak különbözőségét. Nem zavart senkit, és elfogadott mindent. Türelemesen, példamutatóan viselte a kapott keresztek. Hiteles ember volt.

